

SENNE

ISBN 9789000399093

ISBN 9789000399109 (e-book)

NUR 285/284

© 2026 Van Goor

Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

www.heelenblesgraaf.nl

www.bestofyabooks.nl

Tekst: Heleen Blesgraaf

Omslagontwerp: Caren Limpens

Zetwerk binnenwerk: Mat-Zet bv

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

De rookwolk is zo gigantisch dat ik de zee niet meer kan zien. Hijgend blijf ik op de bergtop staan. Mijn keel schuurt, mijn verzwikte enkel klopt pijnlijk en roetdeeltjes asfalteren mijn longen. In de verte zie ik helikopters de brand blussen, maar ze zoeken niet naar verdwaalde hardlopers in de bergen.

Ik kan niet meer.

Het vuur is overal. Via het dal jaagt het als een allesverslindend monster verder en omsingelt de berg waar ik op sta. Er is nog een smalle doorgang naar het dorp, maar de brand zal die plek eerder bereiken dan ik. Al zou ik rennen op mijn allersnelst, al zou er een vlak pad zijn, met deze wind reist vuur sneller dan een mens.

Ik moet doorgaan. De bomen om me heen zullen fikken als aanmaakblokjes.

Ik begin weer te rennen over het kronkelige pad vol brandnetels. Bij elke stap zie ik een gezichtsloze figuur voor me, de pyromaan die al weken wordt gezocht door de politie en die deze bosbrand ongetwijfeld heeft aangestoken. Een moordenaar.

Mijn moordenaar, als ik dit niet overleef.

De haat voor de brandstichter geeft me de kracht om de pijn in mijn enkel te verbijten en om te versnellen. Ik ren bergaf, langs

2 WEKEN EERDER

een steile afgrond zonder vaart te minderen. Ik spring over brede boomwortels die het pad doorkruisen. De begroeiing wordt nauwer en braamstruiken striemen langs mijn benen.

Het pad leidt nu dieper het bos in, precies een andere kant op dan ik zou willen en de paniek beneemt me de adem. Ik ken deze weg niet, misschien ren ik mezelf klem. Maar ik heb geen keus, ga verder en na honderd meter maakt de weg gelukkig een flauwe bocht naar rechts. Het wordt lichter en dan stap ik op een open grasvlakte.

Het vuur is hier al.

Het raast laag bij de grond, trekt een brandende grens over de hele breedte van het grasveld.

En dan zie ik haar. Haar rok wappert in de wind, haar haren waaien op. Met een brandende tak strijkt ze langs het gras, laat de gele sprietten vlam vatten. Terwijl ik toekijk, duwt ze haar fakkel tegen een paar lage planten die meteen ontbranden.

Mijn brein weigert het te geloven.

Dat zij het is.

Alle pijn is vergeten, alle wanhoop verdampt. Ik ren naar haar toe en stort me met een rauwe brul boven op haar.

SENNE

In de deuropening van de bus voel ik hem meteen. De recordbrekende hittegolf.

Mijn moeder zeurt er al dagen over. ‘Ga een week later naar Spanje! Veertig graden is veel te warm.’

Natuurlijk houdt de warmte me niet tegen. Ik kijk er al weken naar uit om te ontsnappen aan mijn ouders.

Ik zoek een randje schaduw op langs de bus en strijk wat haar weg dat tegen mijn voorhoofd plakt. Terwijl de chauffeur van de internationale bus langzaam tassen uit de bagageruimte tilt, lees ik het berichtje van mijn tante Steffi opnieuw.

Senne, er is een noodgeval. We kunnen je niet ophalen in Girona. Kom met het ov naar de camping, Mia wacht je op bij de bushalte.

Ik frons. Wat zou dat noodgeval zijn? Vast een vertraagde levering van pistoletjes of zo. Dit is het tweede hoogseizoen waarin mijn oom en tante hun Spaanse camping runnen en als ik de posts van mijn tante mag geloven – die ik heb gelezen tijdens de twintig uur lange busreis – is er altijd wel een probleem. Ze heeft tienduizenden volgers die smullen van de campingdrama’s en foto’s van mijn nichtjes.

Terwijl ik op mijn koffer wacht, scrol ik door de berichtjes die ik de afgelopen uren van mijn ouders kreeg.

We verwachten verantwoordelijk gedrag van je. Je oom en tante hebben het ontzettend druk. Werk hard en doe geen gekke dingen. Je teamleider moet tevreden over je zijn. Als we klachten krijgen, kom je meteen terug naar huis.

Sinds duidelijk is dat ik blijf zitten in de derde, kan ik niks meer goed doen. Ze gaan ervan uit dat ik alleen domme beslissingen neem.

Ze snappen niet dat deze zomer heel anders wordt. Hier ga ik sportwedstrijden en activiteiten voor kinderen organiseren. Dan ben ik de hele dag in beweging. Dat is anders dan op school, waar ik uren achter elkaar op een stoel zit. Daar prikkelt de onrust in mijn armen en benen, en ga ik vanzelf tegen de stoelpoten schoppen van de mensen voor me, of propjes mikken in de capuchon van Jonas.

Op de basisschool was er één juf die me begreep. Zij liet me soms een paar rondjes over het schoolplein rennen tussen de lessen door. Daar ben ik nu te oud voor, maar de onrust is niet minder geworden. Ik heb hard mijn best gedaan om op te letten en voldoende te halen. Maar dat gevecht vindt alleen plaats in mijn hoofd, dus niemand ziet het.

En het was niet genoeg.

Voor mijn ouders een teken dat ik geen verantwoordelijkheid kan nemen.

We hebben afgesproken dat je tijdens de lunch en het avondeten bij Paul en Steffi bent. Blijf 's avonds thuis, ga niet rondzwerven over de camping. We hebben deze regels besproken, hou je eraan!

Met een zucht stop ik mijn telefoon weg.

Pap en mam deden wel moeilijk toen ik voorstelde om tijdens de zomer op de camping van mijn oom en tante te werken, maar

ik weet zeker dat ze eigenlijk blij zijn om me voor het eerst in zestien jaar een paar weken kwijt te zijn. Rust in huis. Volgende week gaan ze lekker kastelen en musea bezoeken. Samen met mijn broertje Tijn, die alle geduldgenen heeft geërfd. Die gaat later net als mijn ouders naar de universiteit en daarna op een kantoor werken.

Een leven lang stilzitten. Niets voor mij.

De komende weken zal ik bewijzen dat ik wel verantwoordelijk ben. Op mijn eigen manier. Ik word de beste animatiemedewerker die de camping ooit gezien heeft.

Eindelijk zet de buschauffeur mijn bagage op de stoep. Ik wring me langs de andere passagiers naar voren en pak mijn koffer, die ik heb dichtgeknoopt met de bruine band. Want dat is mooi wel gelukt. Een week na mijn zestiende verjaardag deed ik het hoogste judo-examen, kreeg de zwarte band en gebruik de bruine nu als herinnering aan wat ik heb bereikt.

Ik sleur mijn koffer achter me aan en ga op zoek naar de streekbus die me naar de camping zal brengen.